

elle tre Hold og gik ud paa Gaden en halvanden Times Tid før hvert Møde. Det var allerede sidste Aften; det Hold, jeg førte, havde sit sidste Møde, før vi kom til Teltet; da fik Takase Øje paa en ung Mand, og uden at vide ret af, hvorledes det gik til, løb han over til ham: „Men er det ikke Yoshida!“ Jo, det var det da. Det var ogsaa en Kammerat fra Soldatertiden i Formosa. Nu fik han ham med til Teltet. Evangelists Indbydelse lød meget indtrængende den Aften; og da der bagefter blev spurgt om der var nogen, som ønskede at blive Kristen, var denne Yoshida den første til at staa op. Takase var selvfølgelig lykkelig; efter Mødet skiltes de med Løfte om at mødes i Kirken følgende Søndag. Gudstjenesten begyndte; den unge Mand var ikke kommen; Prædikenen skulde til at begynde, Takase kunde fremdeles ikke faa Øje paa ham; forknudt og skuffet løb han ud og hen til et Hus, hvor Vennen havde loget den Nat, han var til Teltmødet; der fik han at vide, at han var gaaet til Kirke. Takase gik tilbage men kunde ikke finde ham, maaske han var gaaet til en anden Kirke!

Men saa snart Gudstjenesten var forbi, talte en ung Mand til ham; det var Yoshida; hvor han havde været? her lige bag ved hele Tiden!

Takase har to Forklaringer, enten var det et Guds Mirakel, at han genkendte Vennen hin Aften ved Mødet paa Gadehjørnet, eller ogsaa var det Glæden over den nyfundne Lykke, der hin Aften i Teltet havde forandret hans Ansigt saaledes, at han ikke genkendte ham. Hvilket, tør han ikke selv afgøre.

Det var Palmesøndag. Derefter fik han daglig Undervisning hos Ishimtsu, vor blinde Præst. Skærtorsdag bragte Takase ham til vort Hjem, for at jeg kunde tale med ham; vi havde et Par meget skønne Timer, som vi sluttede med at bede, og den unge Mand selv, der for en Uge siden aldrig havde hørt om Kristendom, bad, saa jeg var forbaavset ved at høre det.

Hele sit Liv havde han været mere eller mindre modløs, men i den senere Tid under sit Liv i Jernbanens Tjeneste i Mansjuri var han ved at blive saa fortvivlet, at han ikke kunde udholde det længere; han søgte og fik da et Par Ugers Orlov, men det var det samme herhjemme som derovre: intet Lys, intet Haab, ingen Glæde. Saa kom Aftenen i Teltet: der var Lyset, der fandt han et Haab, og der vædede Glæden op i hans hidtil glædeløse Hjerter, for der fandt han Kristus som sin Frelser.

Paaskedag kom han til Kirke, lidt sent var det, for han havde faaet Ordre til at afrejse den Aften til Mansjuri; men nu vilde han dog saa gerne døbes først. Stirewalt kendte ham slet ikke og turde ikke gaa ind paa hans Ønske, men han vendte sig til mig, om jeg vovede at gøre det. Jeg vovede ikke andet, og saa havde vi Daab og Altergang to Gange denne Paaskedag.

Siden har jeg faaet flere Breve fra ham; de aander endnu den samme friske Glæde, fordi Herren er bleven hans Hyrde. — Det er den mærkeligste Omvendelsehistorie, jeg kender til fra Japan. Forklaringen ligger vist i, at Takase stadig beder for sine gamle Kammerater og altid er rede til at arbejde for dem.

Vore ældste Studenter, kun tre, men saa forskellige, en med alle Anlæg til at kunne blive en snusformuigt Rationalist, en anden til at blive en virkelighedsfjern sentimental Drømmer, og den tredje en snæversynet Sværmer, men alle tre under Herrens Opdragelse til at blive dyg-

lige Arbejdere i vor vordende lutherske Kirke!

Hvor er Herren alligvel en underlig Mester at arbejde for!

Med Hilsen fra Eders
J. M. T. Winther.

Et Par Møder.

I den senere Tid har jeg paa Samfundets Vegne deltaget i et Par Møder, hvor der forhandles saa vigtige Sager, at jeg mener, vort Samfundsfolk burde kende noget til Beslutningerne fattet paa disse Møder. Jeg har ikke tænkt at meddele noget fra National Lutheran Commissions Aarsmøde i Chicago i Nov., hvor jeg jo tog Del i selve Aarsmødet saa vel som i eksekutiv Mødet i Forbindelse dermed. Kun skal jeg bemærke, at Bestyrelsen blev enstemmig genvalgt, det saa vel som Eksekutivmødet. Men de andre to Møder har videre rækkende Betydning, og derfor vil jeg herved kortelig omtale dem.

National Lutheran Council

holdt Møde paa Hotel Astor i New York Onsdag den 18. Dec., og Dagen forud havde Eksekutiv-Komiteen Møde samme Sted. Det var ikke min Pligt at deltage i nævnte Møder, som Tilfældet vilde være, naar National Lutheran Commission holder Møde. Det var vort Samfunds Næstformand, der skulde have været til Stede; men da han havde Forfald og bad mig om at repræsentere sig, saa imødekom jeg ham og deltog i Møderne begge Dage, 17 og 18. Dec.

At der forelaa mange Ting til Forhandling, vil man forstaa, naar jeg siger, at vi i Eksekutiv-Komiteen den 17. Dec. maatte holde 3 Møder, Form., Efterm., og Aften. Mødet om Aftenen varede til Kl. 11.

Den 18. Dec. fremmødte saa Delegationerne fra de forskellige Samfund for at høre Rapport af de 5 hjemvendte Kommissionærer som Nat. Luth. Council havde udsendt til Europa for at undersøge Tilstanden i de forskellige Lande, hvor der findes Luthere. Disse Kommissionærer var: Prof. Dr. J. A. Morehead, Roanoke College; Prof. Dr. G. S. Youngert, Rock Island College; Rev. A. Fandrey, Chicago; Dr. Rygh, Columbia, og Rev. J. Schuh, Anna, Ohio.

Deres Beretning gik ud paa, at der vil behøves fem Millioner Dollars, dels til at føde de hungerrige, klæde de nøgne og til i nogen Maade at genoprette og genopbygge, hvad Krigen har ødelagt for de lutherske Menigheder i disse Lande. Men da Summen, der krævedes, var saa stor, og da man forstod, at det ikke var Meningen, at hele denne Sum vilde blive anvendt i Aar, saa besluttede Mødet, at Nat. Luth. Council først skal bruge de Pengene, der nu er i Kassen og saa i Febr. Maaned indsamle om muligt \$1,500,000 til dette Øjemed. Om Aftenen den 18. havde saa igen den eksekutive Komite Møde, da flere Sager var bleven henlagt til den at afgøre. Dette Møde varede omtrent til Midnat.

Da der forelaa nogle faa Ting, som National Lutheran Commissions eksekutive Komite skulde forhandle, og da Flertallet af denne Komite var til Stede, holdt vi et Møde, mens vi i Forening spiste til Aften i et Værelse for os selv. Sligt sparer jo Tid.

Det andet Møde, jeg skal meddele om, afholdtes i Atlantic City af

„THE INTERCHURCH WORLD MOVEMENT“

i Dagene 7, 8. og 9. Januar og var besøgt af 1732 Delegationer. Ved dette Møde repræsenterede jeg vort Samfunds Formand. Selv havde jeg faaet en personlig Indbydelse til Mødet, som jeg dog næppe i denne travle Tid havde efterkommet. Men da Formanden bad mig give Møde i hans Sted, gik jeg

til Atlantic City for at repræsentere ham, og som hans Repræsentant blev jeg indregistreret.

Men at give en Rapport af Mødet vil være en vanskelig Sag, især hvis jeg skal tænke paa at blive forstaaet af de fleste — at blive forstaaet af alle vil jeg aldrig tænke paa. Jeg rejste til Mødet med Fordom imod Bevægelsen, vel nærmest paa Grund af et Slags Teater eller Fremstilling af Kristi Liv, som „The Interchurch World Movement“ i denne Tid lader opføre i „Madison Square Garden“ i New York. Men det er altid godt at se for sig selv og at høre med sine egne Øren, forinden man fælder en Dom især i en saa vigtig Sag som denne.

Jeg kan ikke sammenligne Mødet i Atlantic City med noget andet Møde, jeg har deltaget i; men ifølge det Kendskab, jeg gennem andre har faaet til Edinburgh-Mødet kan jeg nærmest tænke mig, at det var lig dette. Dog, som det blev udtalt, vil den nu paabegyndte Bevægelse faa anderledes verdensomfattende Betydning, eftersom der denne Gang skredes til Handling som aldrig før. Mødet var gennemtrængt af Broderkærlighedens Aand. Det blev flere Gange udtalt, at det skal ikke resultere i Sammenslutning af de forskellige Bønder eller de forskellige Synoder; men det skal være et fælles Samarbejde til Herrens Ære og Hedningernes Frelse. Kongens Ærinde haster! Det er ikke Tid til at kævles om mit og dit! Tiden er kort! Høsten er stor! Alle Arbejdere maa ud! Pengene til dette vældige Arbejde vil komme ind! Saaledes lød det enstemmigt fra alle Sider, og der blev bedet: „Herre! saaledes tænker og planer vi; men din Villie ske, du maa lede os ved din Aand til at gøre din Villie!“

Den store aandelige General, Dr. John R. Mott, ledede Mødet og det var Mænd, Forretningssmand med Liv og Aand, der omgav ham i den udøvende Komite. Nogle af Landets dygtigste Mænd har Sæde i den Komite. Ethvert Samfund, som vil arbejde sammen med denne Bevægelse, kan blive repræsenteret paa Eksekutiv-Komiteen. John D. Rockefeller, Jr., holdt en gripende Tale Torsdag Aften. Han indledede med at sige, at han, da han lige havde fuldendt sit College Studium, blev Formand for en Grandjury i New York, der skulde undersøge Sager og Personer i Forbindelse med den hvide Slavehandel, og da blev han forfærdet over al den Elendighed, Raadenskab og djævelske Kunstgreb, der ved alle mulige Lejligheder forsøges at omstyrte Retfærdigheden og Lovligheden, at han lovede at vie sit Liv til at virke for noget godt og nyttigt til Menneskeslægten Gavn og Velsignelse.

Fredag Form. sluttede Mødet Kl. 11:15, forat de forskellige Samfunds Delegationer kunde faa Lejlighed til at samles og forhandle særskilt. Lutheranerne holdt Møde paa Hotel Marlborough-Blenheim. Der var til Stede foruden mig en Snæs Medlemmer af „The United Luth. Church in America.“ Disse repræsenterede forskellige Arbejdsgrene indenfor Kirken; men selve Kirken havde ikke vedkendt sig „The Interchurch Movement“, og et Telegram fra Kirkens Udøvende Komite erklærede, at den ifølge Konstitutionen ikke havde Magt til at tage Beslutning om at vedkende sig „The I. C. M.“ Men alle de tilstedeværende Medlemmer af nævnte Kirkesamfund udtalte sig stærkt i Favn af Samarbejde med I. C. Movement. Det er Meningen at iværksætte en „drive“ er „campaign“ i Tiden mellem Onsdag d. 21. Apr. og d. 2. Maj. Man havde valgt at kalde det en „financiel ingathering“, da man mente, Ordene „drive“ og „campaign“ var altfor forslidte til at bruges ved denne Lejlighed. Man vedtog en

Budget for de næste fem Aar paa en Billion og 330 Millioner. 320 Millioner skulde bruges i Aaret 1920.

Alle de forskellige Samfund, som beslutter sig til at deltage i Bevægelsen, faar alle de Pengene, de selv indsamler, og tillige fordæles saadanne Pengene, som maatte indkomme fra Folk, der staa udenfor Samfundet, imellem Samfundene pro rata.

Her er meget, som kunde siges til Oplysning; men Tiden lader det ikke, og Pladsen i „Danskere“ maaske ikke heller.

Hjertelig Hilsen.
— J. J. Kildsig,
p. t. Atlantic City, d. 10. Jan.

Den internationale Konference i Des Moines.

Det Møde, som den „Frivillige Studenterbevægelse“ afholdt i Des Moines fra den 31. December til den 4. Januar, er det ottende af sit Slags. Foreningen afholder et internationalt Møde hvert 4. Aar. Dette sidste Møde, som skulde have været afholdt før, var udsat paa Grund af Krigen.

Bevægelsen kan siges at være et Resultat af Bøn og til Dels en Frugt af afdøde D. L. Moodys Arbejde. I Aaret 1886 havde han nemlig indbudt kristne Studenter til et internationalt Møde ved Mount Hermon i Massachusetts. Af de 250 Delegationer, som var til Stede ved dette Møde, havde de 21 allerede ved Mødets Aabning bestemt sig til at blive Missionærer. Forud for Mødet havde Foreningens nuværende General-Sekretær, Robert Wilder, i Forening med sin Søster, bedt Gud om at sende Vækelse iblandt de amerikanske Studenter. Og Gud hørte deres Bønner. Før Mødet sluttede, havde 100 Studenter lovet at gaa ud paa Missionsmarken, om det var Guds Villie. Ved dette Møde blev det bestemt at udsende flere Studenter til forskellige Skoler for at tale Sagen. Iblant dem var Robert Wilder. I Sommeren 1888 holdtes et andet Møde. Og man indsaar da, at en Organisation var nødvendig. En Komite blev nedsat til at udarbejde Planer for samme. Og i December Maaned samme Aar blev Bevægelsen organiseret med det Navn, hvorunder den nu er kendt Verden over.

Denne Bevægelse virker udelukkende for Missionens Sag. Den udsender ikke selv Missionærer; men den søger at bevæge Mænd og Kvinder til at give deres Liv til et Arbejde i Herrens Vinngaard. Der er nu over 8000, der er gaaet ud til forskellige Dele af Verden som Missionærer. Af disse er der 2,524 i Kina, 1,570 i Indien, Burma og Ceylon, 987 i Japan og Korea, 867 i Afrika, 571 i Syd Amerika, 270 i Tyrkiet, 226 i Vest Indien, 202 i Mexico. Resten er spredt ud over den øvrige Del af Verden.

Det er umuligt her at give detaillert Efterretning fra alle Møderne, som blev holdt i Forbindelse med Konferencen i Des Moines. Og det vil heller ikke være af almindelig Interesse. Jeg skal kun give nogle almindelige Oplysninger.

Ved Mødet i Des Moines var der omkring ved 8000 Deltagere fra 40 forskellige Lande. De fleste var naturligvis fra Skolerne i de Forenede Stater og Canada. Desuden var der Repræsentanter fra Mexico og de forskellige Stater i Syd Amerika. Endvidere var flere forskellige Lande i Europa repræsenteret, saadan som England, Frankrig, Holland, Svejs og Sverrig. Fra sidstnævnte Land var den bekendte Dr. Karl Fries fra Stockholm. Ligeledes var Australien repræsenteret samt Kina, Japan, Indien, Siam og flere andre Lande.

Hver Fredag og Aften blev der holdt Møde i Byens Kolosseum. Om Eftermiddagen var der Møder i Byens større Kirker. Aabningsmødet, som blev holdt om Eftermiddagen den 31. December, dannede dog en Undtagelse, idet det blev holdt i Ko-

liseum ogsaa. Ved dette Møde holdt John R. Mott, Foreningens nuværende Formand, Aabningstalen. Han duede særlig ved den nye Verden, der er blevet udfoldet som et Resultat af Krigen. Der er nye Anledninger og nye Problemer. Derefter talte Robert E. Speer om Guds Majestæt. De tre Hovedpunkter i hans Tale var: Guds Storhed, Guds Godhed og Guds Nærhed. Ved de forskellige Møder, var der selvfølgelig store og bekendte Talere fra forskellige Dele af Verden. Det er tilstrækkeligt at nævne saadanne Navne som Samuel M. Swemer fra Afrika, Sherwood Eddy fra Asien, Charles Bishop fra Canada, Jamier fra Indien, Karl Fries fra Sverige, Dr. Brown fra Yale, men der var mange flere.

Ved Eftedmiddagsmøderne blev forskellige Emner behandlet. En Eftermiddag blev saaledes Afrika-Missionen drøftet. Ved denne Lejlighed var det udelukkende Missionærer fra Afrika, der talte. En anden Eftermiddag var der en luthersk Konference, hvor Missionærer i den lutherske Kirkes Tjeneste talte.

At en saadan Bevægelse og et saadant Møde har Betydning, er der vist ingen, som kan betvivle. Naar man har overværet en saadan Konference, kan man ikke undgaa at faa Indtryk, som man vanskelig vil glemme. Det var storslaet og verdensomfattende. Alene deres Motto: Verdens Evangelisation i dette Slægtled er nok til at vidne om dette. Maalet er intet mindre end det at vinde den hele Verden for Jesus Kristus saa snart som muligt. Endvidere mærkede man, at Bøn var betragtet som en stor og mægtig Faktor baade ved Konferencen og i Bevægelsens Arbejde. I en Tale, som John R. Mott holdt, betegnede han dette med stærke Ord. Desuden opfordrede han flere Gange Deltagerne til at bede baade for Møderne og for Bevægelsen. Og endelig mærkede man, at Guds Naades Evangelium med personlig Omvendelse og Syndernes Forladelse ved Troen paa Jesus Kristus blev forkyndt. Blandt andet fortalte Sherwood Eddy, hvorledes han ved at lytte til Moodys simple Prædiken ved Mødet i Northfield blev ramt i Hjertet og maatte rejse hjem som en sønderknust Mand. Men han fik sit Regnskab gjort op med Gud. Og nu har han virket som Missionær blandt Kinas Millioner i mange Aar.

Et længere Referat kunde gives, og meget mere kunde siges. Men dette vil være nok til at give et lille Indblik i denne store Bevægelse for Guds Riges Sag.
Chr. B. Larsen.

Danmark

Københavns Fremtid. Det store Ugeblad „The Drapers Organizer“ har udsendt et pragtfuldt illustreret skandinavisk Nummer. I en Artikel „Den nye Dør til Østersøen“ skriver det: I Aarhundreder har Textil- og Manufakturvirksomhed i det forenede Kongerige, været efter dansk Smag, men Danmarks hjemlige Forbrug er ikke i Øjeblikket det væsentligste. Som Forbindelsesled mellem de Allierede og Østersøen er det Danmarks Fremtidsskabne at udfylde en Rolle af fremragende Betydning i Østersø-Handelen. København lover at blive Hamburgs Efterfølger som Transitplads for alle Østersø-Staterne.

Kortet viser, at København i saa Henseende har en lykkelig Beliggenhed. Den ejer en af de fineste Havne og, hvad der er af største Vægtighed for Re-Eksporten, en veludrustet Frihavn, hvor Varer ikke er toldpligtige. England og Amerika kan ikke med Fordel sende Skibe direkte til Østersø-Havnene, hvoraf mange er smaa og utilstrækkelige for dybtgående Skibe. Langt mere fordelagtigt er det

at bruge København som Oplagsplads. Et af Danmarks væsentligste Problemer i Øjeblikket er Kulknapheden. Indtil tilstrækkelige Kvanta af engelske Kul fremkommer, er det umuligt for danske Eksportører at genoptage i samme Omfang deres tidligere Omsætning med dette Land.

De danske Aktieselskaber. I Begyndelsen af Aaret 1919 har Antallet af danske Aktieselskaber anslaaet til noget over 5000, hvoraf ca. Halvdelen er smaa Selskaber med en Aktiekapital under 25,000 Kr.

Antallet af Selskaber med en Aktiekapital paa over 25,000 Kr. er pr. Juni 1919 opgjort til 2622 og deres samlede Aktiekapital til 2037 Mill. Kroner.

I 1919 er Antallet blevet tre Gange saa stort som i 1902. Den gennemsnitlige aarlige Tilvækst i Antal og Kapital er meget stærkere i de sidste Aar end i de tidligere. Stigningen i den samlede Aktiekapital skyldes i højere Grad Udvidelser af bestående Selskaber end Stiftelser af nye.

Af det samlede Aktiekapital i 1919 falder 1612 Mill. Kr. eller over 4 Femtedele paa 428 Selskaber, med over 1 Mill. Kr. Aktiekapital.

Af de her omhandlede 2622 danske Aktieselskaber er ca. Halvdelen, nemlig 1383 med indbetalt Kapital paa 1530 Mill. Kr., hjemmehørende i Hovedstaden (København og Frederiksberg), medens 924 med en samlet Kapital paa 444 Mill. Kr. har hjemme i Provinsbyerne, og 315 Selskaber med ca 63 Mill. Kr. Aktiekapital er hjemmehørende i Landdistrikterne.

Det er især i Grupperne: Banker- og Telegraf-selskaber, at de store Selskaber findes; eksempelvis kan anføres, at de 9 største Banker alene har en samlet Aktiekapital paa 218 Mill. Kr. Under Gruppen Banker er iøvrigt medtaget en Del Spare og Laanekasser med indbetalt Aktiekapital. De mindre Selskaber findes hovedsagelig i Grupperne Sejlskibe, Industri og Handel. Fra 1917 til 1919 er Aktiekapitalens gennemsnitlige Størrelse steget med 20 Procent. Stigningen genfindes for alle Virksomhedsgruppers Vedkommende undtagen for Jernbaneselskaber og er særlig udpræget for Dampskibsselskaber og Telegraf-selskaber, ved hvilke to Grupper Antallet er blevet mindre, samtidig med at Kapitalen er bleven større; ogsaa Forsikrings-selskaberne er vokset stærkt.

Med Hensyn til den i sidste Regnskabsaar (altsaa oftest 1918) udbetalte Dividende forligger der kun Oplysninger for 1071 Selskaber, der imidlertid tilsammen repræsenterer 1563 Mill. Kr. Aktiekapital, altsaa over 3 Fjerdedele af samtlige Selskabers Kapital; af de 1563 Mill. Kr. deltog dog 199 Mill. Kr. ikke i Udbyttet. Der fordeltes ialt 209.3 Mill. Kr. til Aktionærer i de 1071 Selskaber, hvis samlede i Udbytte deltagende Kapital androg 1364 Mill. Kr. Den gennemsnitlige Dividende bliver heretter 15.35 Procent eller noget lavere end i 1917, da den udgjorde 16.25 Procent. Denne Nedgang genfindes i de fleste af de anførte Grupper. Dog er der Stigning for Ejendoms-selskaber, omfattende saavel Udlejnings- som Udstyknings-selskaber, hvilken Stigning naturligt maa forklares ved Stigningen i de faaeste Ejendomes Værdi.

Skandale paa Vridsløse. Fængselsbetjenten har stjaalet Fængselsarbejder. En Tugthusfange paa Vridsløse Fængsel, Klingebil, anmeldte i Efteraaret flere af Fængslets Funktionærer for Bestikkelse og for Tyveri af de Sager, som Fangerne har lavet.

Klingenbil har nu udarbejdet et Anklagskrift, hvori han siger fire af Fængselsbetjentene paa Vridsløse, nemlig Fran-

(Sluttes paa 8. Side.)